

OPUŚCICIEL (3) *sb m*

N sg opuściciel (3).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

Ten, kto opuszcza albo opuścił kogoś lub coś; desertor Mącz [czego] (3) : Lodzia ieft pracza na morzu/ dom bez gruntu/ zdrowie nie yfte/ żeglarfki kon/ gość fwiata/ opuściciel ziemie/ chmur pokuśfa. BielŻyw 137; Mącz [388]a.

Szereg: »opuściciel, wzgardziciel« (1): Człowiek ieft [...] Swiata opuścicil [!], żywota wzgardziciel, wieczne rużanie, nie pewny śmierci. BielŻyw 135.

MŚ